

• Door Frederic en Siglinda Walraven

De visie van de gemeente

op zending

DE INDIVIDUALISERING VAN ONZE MAATSCHAPPIJ GAAT OOK AAN DE GEMEENTE VAN CHRISTUS NIET VOORBIJ. ER HEERST EEN TENDENS DAT WE STERK OP ONZE EIGEN BEHOEFTE ZIJN GERICHT. DE ZORGEN EN ACTIVITEITEN BINNENSHUIS KUNNEN DE GEMEENTE DUSDANIG IN BESLAG NEMEN DAT WE HET ZICHT VERLIEZEN OP ZAKEN BUITEN DE EIGEN GELEDEREN. MAAR HET IS GEZOND VOOR EEN GEMEENTE OM BETROKKEN TE ZIJN BIJ GODS WERELDWIJDE WERK. ‘WERELDWIJD’, DAT BETEKENT: ZENDING VER WEG ÉN DICHTBIJ.

>>

Wat is zending?

Het zendingsbevel of ook wel de Grote Opdracht vinden we o.a. in Mattheus: 'Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen' (Mat 28:19). Jezus zegt, 'Gaaf dan heen, maakt alle volken tot discipelen'. De Grote Opdracht is bedoeld voor alle navolgers van Christus: 'Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u' (Joh 20:21). Onze taak is het om discipelen te maken. Dat gaat verder dan de mensen het evangelie te vertellen zodat ze zich bekeren. Het is de bedoeling dat zij ook navolgers worden die in staat zijn verder te groeien tot volwassen gelovigen. Volgens het bovenstaande vers worden discipelen gemaakt door jonge gelovigen te dopen en onderwijs te geven. Wie moeten er tot discipelen worden gemaakt? Alle volken van de aarde. Niemand is uitgesloten.

Gezonden

Laten we eens kijken hoe dit in de gemeente in Antiochië in praktijk werd gebracht. Welke visie had zij op zending? We zien in Handelingen 13 vers 1 tot 4, dat deze gemeente zich biddend en vastend afvroeg hoe zij haar bijdrage aan het wereldwijde zendingswerk kon leveren. Het antwoord van de Heer was de opdracht: 'Zondert Mij Barnabas en Saulus af voor het werk waartoe ik hen heb geroepen'. Niet allen werden geroepen om daadwerkelijk te gaan. De Heilige Geest riep Barnabas en Saulus voor die taak en zond hen uit. Maar het is belangrijk te zien dat de hele gemeente erbij betrokken was en de Grote Opdracht als haar opdracht zag. Vervolgens maakt de gemeente zich met deze twee broeders één door hen de handen op te leggen. Hiermee brengen ze tot uitdrukking: Jullie taak is ook onze taak. We zullen voor jullie bidden en jullie financieel ondersteunen. Ook de gemeente in Filippi was op deze manier een partner in het zendingswerk. 'In al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van de eerste dag af tot nu toe' (Fil 1:5). Zijn wij als gemeente ook partners van hen die uitgegaan zijn?

Jeruzalem, Judea en Samaria

In Handelingen 1 zien we heel mooi de verschillende werkterreinen van zending beschreven: 'Maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde' (Hd 1:8). Gewoonlijk denken we bij zending aan de 'einden der aarde', dus: Afrika, Azië en Alaska. Maar er is nog een dimensie van zending. De Grote Opdracht richt zich namelijk niet alleen op de verre landen maar ook op de gebieden dicht bij huis, daar waar we wonen: Jeruzalem, Judea en Samaria, dus: Breda, Brabant en België.

Een gemeente met visie

Hoe serieus nemen wij als gemeente de opdracht om discipelen te maken? Zien wij dat als een kerntaak van onze gemeente? Zijn wij een gemeente met visie daarvoor? Een visie is meer dan wensdenken, meer dan de gedachte: 'Het zou fijn zijn als...'. Bij een visie hebben we een eindresultaat voor ogen dat we met Gods hulp willen bereiken. Hoe ontstaat een visie? Dit willen we met voorbeelden uit het leven van Nehemia illustreren.

- 1) Er is een nood of behoefte die ons diep raakt. Nehemia hoorde van de vernielde muren en poorten van Jeruzalem en bedreef rouw, vastte en bad dagenlang. De kapotte muren waren een last op zijn hart. (Nh 1).

BARNABAS AND SAUL GO

D OUT AS MISSIONARIES

- 2) We hebben een roeping, d.w.z. de overtuiging dat God van ons vraagt iets aan die nood te doen. Nehemia zag de muren van Jeruzalem hersteld en hij sprak erover als iets 'wat mijn God in mijn hart gegeven had' (Nh 2:12).
- 3) We hebben de capaciteit om de taak aan te gaan. Nehemia was de juiste man op de juiste plaats op het juiste moment. Hij had de invloed, de middelen en de relaties om dit werk te beginnen. En hij maakte deze enorme klus af in 52 dagen (Nh 6:15) omdat de goede hand van God over hem was (Nh 2:8,18).

Nood

Wanneer we een nood zien, een roeping van God ervaren en de capaciteit bezitten om die nood tegemoet te treden dan moeten we aan de slag! Vragen die wij ons als gemeente kunnen stellen zijn: Zien wij een concrete nood om ons heen? Weten wij ons door God geroepen om hier iets aan te doen? Kunnen wij als gemeente deze taak aan? De eerste vraag raakt ons hart. Paulus schrijft in 2Ko5:14: 'Want de liefde van Christus dringt ons'. Zijn motivatie kwam uit een hart dat gevuld was met de liefde van Christus. Dat hart bleef niet onverschillig. Hij beschreef zijn last voor zijn broeders naar het vlees in de Romeinenbrief als:

'Grote droefheid en een onophoudelijke smart in zijn hart' (Rm9:2). Daarna schrijft hij: 'Broeders, de wens van mijn hart en mijn gebed voor hen tot God is, dat zij behouden worden (Rm10:1). Hebben wij hartzeer? Raakt het ons dat ongelovigen voor eeuwig verloren zijn? Hebben wij zo'n passie dat we huilend neerzitten en gaan bidden en vasten voor de mensen zonder Christus die rondom onze gemeente wonen? De visie van de gemeente op zending heeft alles te maken met het willen zien van de nood. Het is een zaak van ons hart.

De tweede vraag betreft onze relatie met God. Zoals we eerder zagen, hebben alle gelovigen de Grote Opdracht gekregen. Het is dus niet zozeer de vraag óf we moeten bijdragen maar wát ons aandeel kan zijn. Weten we, zoals de mannen van Issakar, wat we moeten doen (1Kr12:32)? Paulus vroeg: 'Wat moet ik doen, Heer' (Hd22:10)? De gemeente in Antiochië verstond Gods stem toen zij baden en vastten. Kennen wij als gemeente dergelijke momenten waarop God tot ons kan spreken? De derde vraag gaat over onze capaciteit. Zijn wij in staat dit werk te doen? Hebben we voldoende mankracht en bereidheid in huis om aan het werk te gaan? We mogen ons uitstrekken tot God met het verlangen ons toe te rusten zodat we in staat zullen zijn de taak uit te voeren. Zo keek Nehemia ook tegen die enorme taak aan. Hij geloofde in een almachtige God, die grote dingen door hem kon doen. 'De God van de hemel, Hij zal ons doen slagen en wij, Zijn dienaren, zullen opstaan en gaan bouwen' (Nh2:20).

Genade en waarheid

Er is binnen onze gemeenten nog veel te leren op dit gebied. Hoe bereiken we vandaag de mensen? Hoe wekken we hun interesse? Hoe kunnen we hen tot discipelen van Jezus Christus maken? Degenen die vandaag een kerk binnenkomen zijn vaak mensen die veel zorg en aandacht vragen voor hun persoonlijke situatie. God brengt ze op ons pad en daar mogen we dankbaar voor zijn. Laten we hen merken dat ze welkom zijn zoals ze zijn? De drempel tot onze gemeenten moet laag genoeg zijn om binnen te komen en allereerst de genade te proeven. Vervolgens is het onze taak hen mee te nemen om hen te onderwijzen in de waarheid. Dat was Christus' houding toen Hij Zijn missie volbracht: Vol van genade en waarheid (Joh 1:14). Zoals de Vader Hem zond, zendt Hij ook ons. Wat is de visie van ons als gemeente op ons aandeel in de Grote Opdracht?